

Cartea lui Daniel – Numărul o sută unsprezece

Dezvăluirea semnificației profetice a lui Abubakar în prima vai din Apocalipsa

Jeff Pippenger

2024-03-02

În istoria profetică a primei Vai, conducătorul care l-a urmat pe Mohammed a fost Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, socrul lui Mohammed. Ne vom referi la el ca Abubakar. Atât el, cât și Mohammed sunt menționați în primele patru versete. Abubakar a fost primul conducător islamic după Mohammed, iar istoria consemnează o poruncă pe care el a dat-o soldaților săi, care este reprezentată în versetul patru din Apocalipsa capitolul nouă. Porunca reprezintă procesul de sigilare care a început la sosirea celei de-a treia Vai, care a fost și a șaptea Trâmbiță, care a fost și venirea celui de-al treilea înger.

Apoi îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță, și am văzut o stea căzută din cer pe pământ; și i s-a dat cheia fântânii adâncului. Și a deschis fântâna adâncului; și din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare; și soarele și văzduhul s-au întunecat din pricina fumului fântânii. Și din fum au ieșit lăcuste pe pământ; și li s-a dat putere, așa cum au putere scorpii pământului. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreun lucru verde, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:1–4.

„Звезда“ која је пала с неба био је Мухамед, који је започео своју службу године 606. Мухамеду је дат „кључ“ да „отвори“ „бездани јаму“, допуштајући да „дим“ помрачи „сунце и ваздух“, и да изведе „скакавце“ којима је дата „сила“ као сила „шкорпија“. Тај кључ био је војни бој који је произвео слабост у војној снази Римљана, омогућивши тако успон ратовања ислама. Бездана јама је симбол Арабије, родног места ислама, а дим је представљао лажну религију ислама која је требало да се прошири по земљи и заузме исту географску област коју ће преплавити ројеви скакаваца што прелећу преко северне Африке, јужне Европе и Арабије. Скакавци су симбол ислама, а сила пророчки представља војну силу. Њихова сила требало је да буде као сила шкорпија, које ударају неочекивано. Урија Смит наводи:

„Un astru a căzut din cer pe pământ; și i s-a dat cheia adâncului fără fund.”

„În timp ce monarhul persan contempla minunile artei și puterii sale, el a primit o epistolă de la un cetățean obscur din Mecca, care îl invita să-l recunoască pe Mohammed drept apostolul lui Dumnezeu. El a respins invitația și a sfâșiat epistola. «Astfel», a exclamat profetul arab, «Dumnezeu va sfâșia împărăția și va respinge cererea lui Chosroes.» Așezat la marginea acestor două imperii ale Răsăritului, Mohammed urmărea cu bucurie tainică înaintarea distrugerii reciproce; și, în mijlocul triumfurilor persane, a îndrăznit să prezică faptul că, înainte de a trece mulți ani, biruința se va întoarce din nou la steagurile romanilor. «În vremea când se spune că această prezicere a fost rostită, nicio profeție nu putea fi mai departe de împlinirea ei, de vreme ce primii doisprezece ani ai lui Heraclius vesteau apropiata prăbușire a imperiului.»...”

„Chosroes a supus stăpânirii posesiunea romană din Asia și Africa. Și «Imperiul Roman», în acea perioadă, «fusesse redus la zidurile Constantinopolului, împreună cu rămășița Greciei, Italiei și Africii, și cu câteva cetăți maritime, de la Tyr până la Trebizonda, de pe țărmul Asiei. Experiența a șase ani l-a convins în cele din urmă pe monarhul persan să renunțe la cucerirea Constantinopolului și să stabilească tributul anual al răscumpărării Imperiului Roman,—o mie de talanți de aur, o mie de talanți de argint, o mie de robe de mătase, o mie de cai și o mie de fecioare. Heraclius a consimțit la aceste condiții rușinoase. Dar timpul și răgazul pe care le-a obținut pentru a aduna acele comori din sărăcia Răsăritului au fost folosite cu sârguință pentru pregătirea unui atac îndrăzneț și disperat.»

„Regele Persiei l-a disprețuit pe obscurul sarracin și a luat în derâdere mesajul pretinsului profet al Meccăi. Nici chiar prăbușirea imperiului roman nu ar fi deschis o cale pentru mahomedanism sau pentru înaintarea propagatorilor înarmați saraceni ai unei imposturi, chiar dacă monarhul perșilor și chaganul avarilor (succesorul lui Attila) și-ar fi împărțit între ei rămășițele împărățiilor cezarilor. Chosroes însuși a căzut. Monarhiile persană și romană și-au istovit reciproc puterea. Și înainte ca o sabie să fie pusă în mâinile falsului profet, ea a fost smulsă din mâinile celor care i-ar fi zădărnicit mersul și i-ar fi zdrobit puterea.»

„Od dni Scypiona i Hannibala nie podjęto śmielszego przedsięwzięcia niż to, którego dokonał Herakliusz dla wybawienia cesarstwa. Przemierzył swą niebezpieczną drogę przez Morze Czarne i góry Armenii, wtargnął w samo serce Persji i odwołał wojska wielkiego króla do obrony ich krwawiającej ojczyzny.»

„În bătălia de la Ninive, care s-a purtat cu înverșunare din revărsatul zorilor până la al unsprezecelea ceas, douăzeci și opt de stindarde, pe lângă acelea care puteau fi sfârâmate sau sfâșiate, au fost luate de la perși; cea mai mare parte a oștirii lor a fost tăiată în bucăți, iar biruitoarii, ascunzându-și propria pierdere, au petrecut noaptea pe câmpul de luptă. Cetățile și palatele Asiriei au fost deschise pentru întâia oară romanilor.»

„Împăratul roman nu a fost întărit prin cuceririle pe care le-a dobândit; și, în același timp și prin aceleași mijloace, s-a pregătit o cale pentru mulțimile de sarazini din Arabia, asemenea lăcustelor din aceeași regiune, care, răspândind în calea lor întunecata și amăgitoare credință mahomedană, au acoperit curând atât imperiul persan, cât și pe cel roman.

„Ilustrare mai completă a acestui fapt nici nu s-ar putea dori decât cea oferită în cuvintele de încheiere ale capitoului din Gibbon, din care sunt luate extrasele precedente. «Deși sub steagul lui Heraclius fusese alcătuită o armată victorioasă, efortul nefiresc pare să le fi istovit puterile mai degrabă decât să le fi pus în exercițiu. În timp ce împăratul triumfa la Constantinopol sau la Ierusalim, un oraș neînsemnat de la hotarele Siriei a fost jefuit de sarazini, iar ei au tăiat în bucăți câteva trupe care au înaintat spre a-i veni în ajutor — un fapt obișnuit și neînsemnat, dacă n-ar fi fost preludiul unei revoluții mărețe. Acești tâlhari erau apostolii lui Mahomed; vitejia lor frenetică ieșise din pustie; iar în ultimii opt ani ai domniei sale, Heraclius a pierdut în fața arabilor aceleași provincii pe care le smulsese din mâinile perșilor. »

„„Duhul înșelăciunii și al entuziasmului, a cărui locuință nu este în ceruri”, a fost dezlănțuit pe pământ. Adâncul fără fund nu avea nevoie decât de o cheie pentru a fi deschis, iar acea cheie a

fost căderea lui Chosroes. El sfâșiase cu dispreț scrisoarea unui obscur cetățean din Mecca. Dar când, din „strălucirea slavei” sale, s-a prăbușit în „turnul întunericului”, pe care niciun ochi nu-l putea pătrunde, numele lui Chosroes avea să treacă deodată în uitare înaintea celui al lui Mohammed; iar semiluna părea numai să-și aștepte răsărirea până la căderea stelei. Chosroes, după înfrângerea sa deplină și pierderea imperiului, a fost ucis în anul 628; iar anul 629 este marcat de „cucerirea Arabiei” și de „primul război al mahomedanilor împotriva imperiului roman”. „Și al cincilea înger a sunat, și am văzut o stea căzând din cer pe pământ; și i s-a dat cheia adâncului fără fund. Și a deschis adâncul fără fund.” El a căzut pe pământ. Când puterea imperiului roman fusese istovită, iar marele rege al Răsăritului zăcea mort în turnul său de întuneric, jefuirea unui oraș obscur de la hotarele Siriei a fost „preludiul unei revoluții mărețe”. „Tâlharii erau apostolii lui Mohammed, iar vitejia lor frenetică a ieșit din pustiu.””

„Prăpastia adâncului.—Înțelesul acestui termen poate fi desprins din greacă, unde este definit ca „adânc, fără fund, profund”, și se poate referi la orice loc pustiu, părăsit și necultivat. El este aplicat pământului în starea sa originară de haos. Gen. 1:2. În acest caz, el se poate referi în mod potrivit la întinderile necunoscute ale deșertului Arabiei, de la hotarele căruia au ieșit hoardele de saraceni asemenea unor roiuri de lăcuste. Iar căderea lui Chosroes, împăratul Persiei, poate fi pe bună dreptate reprezentată ca deschiderea prăpastiei adâncului, întrucât ea a pregătit calea pentru ca urmașii lui Mahomed să iasă din ținutul lor obscur și să-și răspândească doctrinele amăgitoare cu foc și sabie, până când își întinseseră întunericul peste întregul imperiu de Răsărit.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Primul vai, care este a cincea trâmbiță, identifică începutul războiului islamului împotriva Romei și identifică o bătălie între Roma și Persia în care Roma a biruit, dar, făcând astfel, și-a consumat puterea militară în asemenea măsură încât nu a putut împiedica ascensiunea puterii islamice. Caracteristicile profetice ale primului vai și ale celui de-al doilea vai identifică caracteristicile profetice ale celui de-al treilea vai, și este important să recunoaștem primele două vaiuri ca simboluri ale istoriei celui de-al treilea vai, căci această istorie reprezintă perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început la 11 septembrie 2001. După istoria profetică reprezentată de Mahomed în primele trei versete, versetul patru îl introduce pe Abubakar, primul conducător după Mahomed.

Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe acei oameni care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:4.

Comanda lui Abubakar i-a instruit pe războinicii islamici să facă o deosebire între două tipuri de închinători care existau în teritoriile romane la acea vreme. O categorie era cea a catolicilor, care aveau unele ordine religioase ce își rădeau partea dinapoi a capului (tonsura) și respectau închinarea de duminică. Cealaltă categorie era cea a păzitorilor Sabatului zilei a șaptea, iar Sabatul este sigiliul lui Dumnezeu.

„După moartea lui Mohammed, la conducere i-a urmat Abubekr, în anul 632 d.Hr., care, de îndată ce și-a întărit pe deplin autoritatea și guvernarea, a trimis o scrisoare circulară către triburile arabe, din care următorul este un extras:—”

„Când purtați războaiele Domnului, purtați-vă ca niște bărbați, fără să întoarceți spatele; dar să nu fie pătată biruința voastră cu sângele femeilor și al copiilor. Să nu nimiciți nici un palmier și să nu ardeți nici un lan de grâu. Să nu tăiați nici un pom roditor și să nu faceți nici un rău vitelor, afară numai de acelea pe care le tăiați spre hrană. Și când încheiați vreun legământ sau vreun articol, țineți-vă de el și să fie cuvântul vostru vrednic de crezare. Și, pe măsură ce mergeți, veți găsi unele persoane religioase care trăiesc retrase în mănăstiri și și-au pus înaintea să-I slujească lui Dumnezeu în felul acela; lăsați-le în pace și nici să nu le omorâți, nici să nu le distrugeți mănăstirile. Și veți găsi un alt soi de oameni, care țin de sinagoga Satanei și care au creștetul ras; să vă îngrijiți să le despicați țestele și să nu le dați nici o cruțare până când ori se fac mahomedani, ori plătesc tribut.”

„Nu se spune nici în profeție, nici în istorie, că poruncile mai omenești au fost ascultate cu aceeași scrupulozitate ca mandatul feroce; dar astfel li se poruncise. Iar cele de mai înainte sunt singurele instrucțiuni consemnate de Gibbon ca fiind date de Abubekr căpeteniilor a căror datorie era să transmită poruncile tuturor oștirilor sarazine. Poruncile se potrivesc întocmai, în chip distinct, cu prezicerea, ca și cum însuși califul ar fi acționat într-o ascultare cunoscută, precum și directă, față de o poruncă mai înaltă decât aceea a omului muritor; și chiar în actul de a porni la luptă împotriva religiei lui Isus și de a răspândi în locul ei mahomedanismul, el a repetat cuvintele despre care se prevestise în Revelația lui Isus Hristos că le va spune.”

“Pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor.—În observațiile asupra capitolului 7:1–3, am arătat că pecetea lui Dumnezeu este Sabatul poruncii a patra; iar istoria nu tace asupra faptului că au existat păzitori ai adevăratului Sabat pe tot parcursul prezentei dispensațiuni. Dar aici s-a ridicat, pentru mulți, întrebarea cine erau acei oameni care, în acel timp, aveau pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor și care astfel au devenit scutiți de asuprirea mahomedană? Cititorul să țină seama de faptul, deja menționat, că au existat unii, de-a lungul întregii acestei dispensațiuni, care au avut pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor sau au fost păzitori conștienți ai adevăratului Sabat; și să considere mai departe că ceea ce afirmă profeția este că atacurile acestei puteri turcești pustiitoare nu sunt îndreptate împotriva lor, ci împotriva unei alte categorii. Astfel, subiectul este eliberat de orice dificultate; căci aceasta este tot ceea ce afirmă în realitate profeția. Numai o singură categorie de persoane este adusă direct în atenție în text; și anume, aceia care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor; iar păstrarea acelor care au pecetea lui Dumnezeu este introdusă numai prin implicație. În consecință, nu aflăm din istorie că vreunii dintre aceștia ar fi fost implicați în vreuna dintre calamitățile pe care saraceni le-au adus asupra obiectelor urii lor. Ei au fost însărcinați împotriva unei alte categorii de oameni. Iar distrugerea care urma să vină asupra acestei categorii de oameni nu este pusă în contrast cu păstrarea altor oameni, ci numai cu aceea a roadelor și a verdelui pământului; astfel: Nu vătămați iarba, nici copacii, nici vreun lucru verde, ci numai o anumită categorie de oameni. Și, în împlinire, avem spectacolul ciudat al unei armate de invadatori cruțând acele lucruri pe care astfel de armate le distrug de obicei, și anume, fața și producțiile naturii; iar, în exercitarea permisiunii lor de a-i vătăma pe acei oameni care nu aveau pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor, despica craniile unei categorii de religioniști cu creștetul ras, care aparțineau sinagogii Satanei.”

„Aceștia erau, fără îndoială, o categorie de călugări sau vreo altă ramură a Bisericii Romano-Catolice. Împotriva acestora au fost îndreptate armele mahomedanilor. Și ni se pare că există o deosebită potrivire, dacă nu chiar intenție, în a-i descrie ca pe aceia care nu aveau sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor; întrucât aceasta este tocmai biserica care a jefuit Legea lui Dumnezeu de sigiliul ei, înlăturând adevăratul Sabat și ridicând în locul lui un contrafăcut. Și nu înțelegem, nici din profeție, nici din istorie, că acele persoane pe care Abubekr le-a însărcinat pe urmașii săi să nu le molesteze erau în posesia sigiliului lui Dumnezeu sau că alcătuiau în mod necesar poporul lui Dumnezeu. Cine erau ele și din ce motiv au fost cruțate, mărturia sumară a lui Gibbon nu ne spune, și nu avem niciun alt mijloc de a ști; dar avem toate motivele să credem că niciunul dintre aceia care aveau sigiliul lui Dumnezeu nu a fost molestat, în timp ce o altă categorie, care în mod categoric nu îl avea, a fost trecută prin sabie; și astfel specificațiile profeției sunt pe deplin împlinite.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abubakar a întărit adepții lui Mohammed într-un Califat după moartea lui Mohammed; astfel, deși sunt două figuri istorice diferite, luați împreună, ei reprezintă începutul mărturiei islamului a celei dintâi nenorociri, iar figura istorică ce marchează istoria celei dintâi nenorociri este Mohammed.

În istoria de început a celui de-al doilea vai, Mahomed al II-lea a cucerit Constantinopolul în 1453. În 1449, au fost dezlegați patru îngeri, reprezentând islamul. Începutul și sfârșitul primului vai sunt marcate de câte un Mahomed, primul și, respectiv, al doilea. Din punct de vedere profetic, începutul și sfârșitul istoriei primului vai poartă semnătura lui Alfa și Omega.

Începutul celui de-al doilea vai include o profeție de timp despre patru îngeri, care reprezintă islamul, care atunci au fost dezlegați, iar apoi restrânși la 11 august 1840. Din acel moment până la 22 octombrie 1844 este ilustrată sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Începutul celui de-al doilea vai identifică dezlegarea islamului, iar sfârșitul marchează restrângerea islamului. Atât primul, cât și al doilea vai au repere profetice precise, care le leagă începuturile de sfârșituri.

Primele două vaiuri trebuie așezate unul peste altul, „poruncă peste poruncă”, pentru a identifica al treilea vai. Una dintre caracteristicile profetice identificate prin primii doi martori ai islamului este aceea că ei reprezintă o perioadă specifică de timp, care marchează începutul și sfârșitul cu semnătura lui Alfa și Omega. Ei posedă și o semnătură secundară, căci începutul primului vai identifică sigilarea poporului lui Dumnezeu, iar sfârșitul celui de-al doilea vai identifică, de asemenea, sigilarea poporului lui Dumnezeu.

Al treilea vai a sosit atunci când Islamul a atacat deodată și pe neașteptate fiara pământului din Apocalipsa treisprezece, începând astfel perioada sigilării. Sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii se încheie la legea duminicală care urmează să vină în curând, iar, ca răspuns la acea apostazie, apostazia națională este urmată de ruină națională. Așa cum a fost prefigurată prin Roma păgână și Roma papală, ruina națională este adusă la îndeplinire prin judecățile trâmbițelor lui Dumnezeu. Cele trei vaiuri sunt, de asemenea, trâmbițe. Islamul celui de-al treilea vai va lovi din nou, deodată și pe neașteptate, la legea duminicală care urmează să vină în curând în Statele Unite, când perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii se încheie. Acea perioadă a fost prefigurată de perioada de început a primului vai și, de asemenea, de perioada de încheiere a celui

de-al doilea vai.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

I Sara a văzut pe fiul Agarului, egipteanca, pe care aceasta îl născuse lui Avraam, batjocorind. De aceea i-a zis lui Avraam: Izgonește pe această roabă și pe fiul ei; căci fiul acestei roabe nu va moșteni împreună cu fiul meu, adică cu Isaac. Lucrul acesta a fost foarte dureros în ochii lui Avraam din pricina fiului său. Dar Dumnezeu i-a zis lui Avraam: Să nu fie dureros în ochii tăi din pricina copilului și din pricina roabei tale; în tot ce-ți spune Sara, ascultă de glasul ei, căci în Isaac îți va fi chemată sămânța. Și voi face și din fiul roabei un neam, pentru că este sămânța ta. Avraam s-a sculat dis-de-dimineată, a luat pâine și un burduf cu apă și i le-a dat Agarului, punându-le pe umărul ei, împreună cu copilul, și a trimis-o departe. Ea a plecat și a rătăcit prin pustia Beer-Șebei. Când s-a isprăvit apa din burduf, a aruncat copilul sub unul dintre tufișuri. Apoi s-a dus și a șezut jos în fața lui, la o depărtare bună, cam cât bătaia unui arc; căci zicea: Să nu văd moartea copilului. Și a șezut în fața lui, și și-a ridicat glasul și a plâns. Dumnezeu a auzit glasul copilului; și îngerul lui Dumnezeu a chemat-o pe Agar din ceruri și i-a zis: Ce ai, Agar? Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit glasul copilului acolo unde este. Scoală-te, ridică copilul și ține-l de mână, căci voi face din el un neam mare. Și Dumnezeu i-a deschis ochii, și ea a văzut o fântână cu apă; s-a dus, a umplut burduful cu apă și i-a dat copilului să bea. Și Dumnezeu a fost cu copilul; el a crescut, a locuit în pustie și a ajuns arcaș. Geneza 21:9–20.